

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 157. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592643712/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

seer, at jeg ikke efterkommer Reglerne. – Men ulykkeligvis gav Sergeanten Hornsignal til X om at trække sig tilbage fra Vedetkjeden og slutte sig til Bataillonen i Anledning af, at en stor General nærmede sig til Inspection, og medens Blødet steg Y til Hovedet, begyndte Musikken og gjorde ham aldeles uregerlig. Tonerne tumlede med ham som Vind og Bølger med et Skib uden Ror, og endelig klyngede han sig til mig og sagde: Kan Du da ikke mærke, at jeg er aldeles tilovers, aldeles uden Hjem og Tilhold her? Se Dig om, se paa dem, og se paa mig! Er jeg ikke imellem dem som en Otaheitier, en Nyseclænder, en Nyfoundlænder? Ingen af dem kan forstaae mig, og hvis de kunne, have de dog deres Grunde, hvorfor de ikke ville. – Sniksnak, Passiar, svarede jeg; det at være uforstaaet er en saa gammel Geschichte, at man ikke taler om den i Selskabet. – Ja, vel, svarede Y; men læg nu Haanden paa Hjertet og svar mig: om ikke Hun horer til Selskabet, har en god Del af sin Tilfredshed og Lyksalighed baseret paa, afhængig af Selskabet? – Jo, svarede jeg truffen. – Vel, vedblev Y sørgmodig, hvad er saa den consequente Slutning? Saa dyrebar hun end er mig for Nutids og Fortids Skyld, ja netop fordi hun er mig saa dyrebar – vilde det da ikke være bedre for os Allesammen, om Du og jeg gik bort og aldrig kom tilbage? Sergeanten tilføiede da et Par Navne paa Listen over Fluerne, der ere komne Lyset for nær, og Fru v. H. vilde faae hende canoniseret, ja med Tiden gjort til Capitain-Vagtmester. – Vel, sagde jeg; men saa burde vi reise strax, øieblikkelig gaae til Gesandten om Pas. – Ja, strax, paa Øieblikket!

I dette Øieblik hørte Musikken op, og det bragte os Begge noget ud af vor romantiske Flugt; men Ordet var nu engang gjensidig givet, og vi gik.

Lige ved Udgangen mødte vi Hr. v. Hompesch, og denne høflige Herre lod os ikke slippe forbi uden en Conversation og en Forespørgsel om, hvor Damerne vare, hvorledes de havde moret sig o.s.v. Men ligesom vi saa vilde gaae, stode vi overfor X. Saasnart X smilede, havde Y glemt baade Gesandt og Pas, og da Lieutenanten saa meget venlig spurgte, om jeg kom om Aftenen, følte jeg heller ingen Hast, men mente, vi kunde reise idag.

Da vi saa iaftes gik fra X og jeg spurgte Y, om vi nu skulde reise næste Morgen, havde han, som Comtesse Felicia vilde sige, den Frækhed at nægte, at han nogensinde havde tænkt paa at reise, og han be-